

Dama de Treflă

Te iubesc
se spune în șoaptă

BOOKZONE
BUCUREȘTI, 2021

E dificil să fii copil. E adevărat că problemele copiilor par întotdeauna mai mici și mai neînsemnate privite de la înălțimea unui adult. 1,83m înseamnă o sută optzeci și trei de centimetri sau o mie opt sute treizeci de milimetri. O mie opt sute treizeci! E o distanță al naibii de mare, dacă stai bine să te gândești, iar asta înseamnă că e normal ca problemele copiilor să ni se pară mici de la o distanță atât de mare; totuși, nu înseamnă că e și bine, căci normal și bine nu pot fi sinonime niciodată într-o lume în care răul este și el ceva normal.

E dificil să fii copil, să te simți captiv într-un corp mult prea mic, comparativ cu sufletul tău mare, să îi ascuți pe adulți prostindu-se în timp ce îți vorbesc, de parcă ai fi un animal de companie cu prea puțină minte, să faci teme plictisitoare și aride, să te afli mereu în locuri în care vor alții să fii, să simți că, în fiecare zi, timpul trece cu încetinitorul, făcându-ți în ciudă, să împerechezi întotdeauna șosetele înainte de a le arunca în coșul de rufe, să mănânci legume verzi cu gust de gumă de șters, să aștepți.

Cel mai greu e să aștepți. Să aștepți ziua de sâmbătă, vacanța, să ajungă părinții acasă de la serviciu, Crăciunul, să sune clopoțelul, să îți aștepți ziua de naștere. Să aștepți să crești, pentru că doar atunci crezi că te vei simți mai bine în pielea ta, pentru că nu va mai trebui să faci doar ce vor alții, vei face ce vrei tu, iar atunci grăunțele acela firav de furie și de revoltă pe care îl simți în stomac se va usca și va dispărea.

Numai că, abia atunci când crești îți dai seama că te-ai înșelat.

E greu să fii adult. E al naibii de greu.

Trebuie să termini o școală, să mergi la serviciu, să găsești pe cineva potrivit ție, să te îndrăgostești, apoi să te căsătorești cu acel cineva, să faceți copii, să fiți fericiți, să continui să mergi la serviciu, să plătești facturi, să pretinzi în fiecare clipă a zilei că deții controlul, că nu te îngrozește nesiguranța pe care o simți constant în piept ca pe un nod bine strâns ce nu poate fi dezlegat de nimeni, nici măcar de vreun doctor, pentru că e atât de bine cunoscut faptul că pe doctori nu îi învață nimeni la facultatea de medicină cum să dezlege ceva, ci doar cum să taie, să cârpească și să prescrie medicamentele acelea cu gust de carton; nu îi învață nimeni cum să ajungă în locul acela unde ți se înnoadă sufletul din cauza fricii că nu reușești să te ridici la nivelul așteptărilor atât de banale ale lumii întregi.

Trebuie să semnalizezi atunci când schimbi banda, să nu te enervezi pe casierita din supermarket atunci când îți spune că nu mai are țigările tale preferate, dar îți recomandă un sortiment nou cu mentă și accente de zmeură bio crescută în păduri virgine, alături de urși fericiți și pui de căprioară, deși tot ce îți dorești e să fumezi o țigară simplă, cu gust amar de tutun pentru că afară plouă și e noroi peste tot, iar ziua ta a fost incredibil de proastă.

Trebuie să te abții să nu înjuri atunci când ești cu copiii în mașină, chiar dacă o mulțime de dobitoci continuă să îți taie calea, chiar dacă e a cincea oară când prinzi un semafor roșu din cauza doamnei căreia i s-a stricat mașina în mijlocul intersecției și a tuturor celor care s-au încăpățânat să încerce să treacă, deși era foarte clar că nu aveau pe unde.

E incredibil de complicat și apăsător să porți pe umerii tăi de adult responsabilități precum economia țării și încălzirea globală.

Dar poate că, de fapt, viața în sine e grea, indiferent de vârstă, și poate că singurul lucru cu adevărat important pe care trebuie să îl știm este cum să facem acel pas înainte, chiar și atunci când simțim că nu mai putem, chiar și atunci când credem că am ajuns la capătul puterilor.

În fond, drumul prin viață nu e decât o înșiruire de pași, mai mari sau mai mici, doar că, uneori, drumul pe care facem acești pași nu e o autostradă cu câte șase benzi pe fiecare sens, ci o sârmă firavă, instabilă, aflată la mare înălțime care, pentru că nu era de ajuns, se mai și clatină. Deși pare greu de crezut pentru unii, câteodată durează ceva timp până înveți din nou cum să pui un picior înaintea celuilalt, în timp ce te străduiești să nu îți pierzi deloc echilibrul. Să nu te prăbușești. Să nu clachezi. Să nu renunți.

Dezechilibrele sunt normale.

Ezităările sunt firești.

Frica e doar un gândac enervant care nu îți dă pace, dar pe care nu poți să îl prinzi, așa că trebuie să înveți să îl ignori.

Pașii greșiți pot fi îndreptați.

Căzăturile, la fel ca durerea, nu sunt eterne.

Iar începuturile, copleșitoare și amețitoare și grele, nu fac decât să te dezbrace în fața unei oglinzi, să îți arate cine ești de fapt, cum, te învață să te accepți, să nu te mai învinovățești pentru fiecare eșec sau pentru cicatricile care îți brăzdează atât pielea, cât și sufletul.

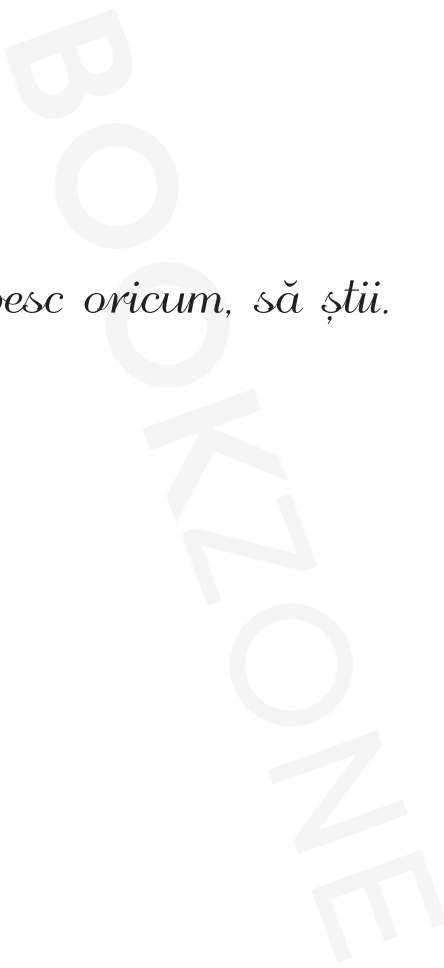

BOOKZONE

Partea I

Eu te iubesc oricum, să știi.

Când începuse totul? Cum? Să fi fost ziua aceea de vină? Picăturile de sânge care s-au întins în țesătură ca tentaculele lungi ale întunericului după amurg? Să fi fost neputința de a da glas vinii apăsătoare sau pur și simplu acea întrebare pe care el nu a vrut să o rostească?

Da, atunci trebuie să fi început. Sau poate că începuse cu multă vreme înainte. Buruiana prinsese de mult rădăcini în sufletul ei, însă alesese să o ignore pentru că era doar o buruiană firavă, ce rău putea face?! Totuși, buruienile sunt egoiste, trăiesc doar pentru ele, își înfig rădăcinile adânc, își înalță tulpinile spre cer, iar frunzele lor sunt îmbrăcate în spini. Buruienile sunt nemiloase, orice găgăuță cu jumătate de creier ar putea să îți spună că nu e niciodată o idee bună să le lași să crească de capul lor, în special atunci când îți încolțesc în suflet.

Dar ea alesese să o ignore, o lăsase să crească până când devenise suficient de puternică pentru a produce fisuri. Fisurile nu le-a mai putut ignora, dar era deja prea târziu să se mai împotrivească, așa că a continuat să o lase să crească, să o năpădească și să o acopere până când nu a mai reușit să se recunoască în oglindă.

O durea fiecare particică din corp plus încă alte câteva pentru care nu se inventaseră nume, ascunse adânc, în locuri în care nu putea ajunge, dar pe care le simțea atât de reale, încât era imposibil să fie simple închipuiri.

Bagajul din sufragerie era pe jumătate nedesfăcut, aștepta, la fel ca ea, o zi care nu dădea semne că ar vrea să vină, o zi în care să doară mai puțin, o zi ceva mai veselă, una care să i se pară că a trecut prea repede, nu încă una dintre acelea care păreau că nu se mai termină.

Și-a strâns genunchii la piept. A mai luat o pastilă de pe noptieră, în speranța că o va ajuta. Nu știa de unde lua naștere speranța aceea cretină că va fi mai bine, în următoarea zi, după următoarea pastilă, că va fi mai bine cândva, nu prea târziu. Apa din pahar avea gust stătut și era caldă, a simțit că i se face greață în timp ce se prelingea pe gâtul ei ca uleiul ranced. A strâmbat din nas, înghițind de câteva ori în sec, nereușind să alunge senzația că pastila rămăsese blocată undeva în piept.

Soarele își arăta timid primele raze ale dimineții, îmbrăcând în lumină dezordinea din dormitor. Nu ștersese niciodată praful. Cele câteva haine pe care se sinchisise să le scoată din bagaj erau aruncate pe spătarul unui scaun. Își adusese și laptopul împreună cu un teanc mare de cărți, sperase că va reuși să citească, să muncească și ca va învăța din mers cum se face, cum se trăiește de parcă ai fi intact când, de fapt, tot ce te mai ține laolaltă sunt doar câteva fire de ață, și alea putrezite.

I se părea incredibil câte se schimbaseră la ea, cum ajunsese să își împrumute pielea și viața unei străine atât de diferite. Se întreba adesea dacă nu cumva străina asta o pândise întotdeauna din umbră, așteptând un semn să iasă la lumină și să omoare tot ce fusese vesel și viu, dacă nu cumva sămânța de nefericire existase acolo de la bun început, căutând

doar o cale să încolțească, o picătură de apă, o rază de lumină, un pas greșit sau, poate, o clipă de neatenție.

Încă simțea pastila în esofag, deși știa foarte bine că se dusesse de mult, că e totul numai în mintea ei, aflată veșnic într-un tumult de gânduri. Era încă unul dintre lucrurile pe care le ura la propria persoană, mintea imposibil de adormit care îi juca adesea feste. Își făcea griji din orice, crea scenarii peste scenarii din nimic și ajungea să se consume pentru probleme care nu existau. Îi era greu să adoarmă noaptea, pentru că vocile din mintea ei construiau prelegeri și țeseau cu limbile lor lungi viitoruri care n-aveau să existe niciodată. La început se crezuse o visătoare și îi plăcuse gândul, o făcea să se simtă specială, ancorată în idealuri străine de ale celorlalți oameni. Adânc în sufletul ei, ceva îi șoptea că va exista cândva o realitate potrivită pentru acele visuri și că ele o vor împlini. Apoi se crezuse nebună, dându-și seama că nu există realități potrivite și realități nepotrivite, că există una singură, rigidă, și că visurile sunt cele pe care trebuie să le croim astfel încât să se potrivească ei.

Ar fi vrut să plângă, mereu voia să plângă, în fiecare clipă a fiecărei zile, numai că lacrimile refuzau să îi împânzească ochii, în schimb se adunau pe dinăuntru, ca firisoarele mărunte de nisip într-o clepsidră.

Era atât de liniște în dormitor, fără vecini gălăgioși sau copii treziți prea devreme care să i se strecoare în pat când ar fi dat orice pentru o jumătate de oră de somn în plus. Câteodată, timpul părea că îngheață sub privirile ei. În mica lume pe care o crease, totul era static și fix. Numai soarele se încăpățâna să-și continue indiferent drumul pe bolta deschisă a cerului.

Și-a sprijinit fruntea de genunchi, oftând apăsător. Cu o seară în urmă, își promisese că va începe să facă schimbări, dar schimbările nu erau ușor de făcut, ca atunci când zugrăvești pereții într-o altă culoare. Nu, schimbările pe care trebuia ea să le facă erau mai grele, ca atunci când culoarea pereților se schimbă de una singură, în fiecare zi, iar tu trebuie să aduci mobilă nouă în fiecare dimineață, ca să se potrivească și să poți trăi acolo în armonie.

Era obosită să tot mute mobilă de colo-colo, obosise prea tare.

A zăcut minute în șir, ghemuită aproape de marginea patului, așteptând să-și facă pastila efectul. Mersese la o mulțime de psihiatri și psihologi, după ce, înainte, trecuse prin mâinile altor doctori cu diplome strălucitoare. Niște idioți cu toții. Niciunul nu știuse să îi spună ce are, de ce se simțea rău, de ce o durea în piept de fiecare dată când respira, de ce își pierduse întreaga lume culoarea sau de ce nu mai reușea să vadă și partea bună a lucrurilor. Nu le spusese, bineînțeles despre picăturile de sânge, nu spusese nimănui. Era secretul ei, vina ei, păcatul pe care trebuia să-l care în suflet întreaga viață. Apoi intrase în cabinetul Ameliei.

La prima vedere, Amelia era o femeie banală, trecută bine de patruzeci de ani și cu un vizibil dezinteres față de orice însemna propria persoană. Pășise în cabinetul ei fără vreo așteptare. De cealaltă parte a biroului, femeia scria ceva într-o agendă. A îndemnat-o să ia loc pe canapea, iar ea a făcut întocmai. Părul Ameliei era nevopsit, prins într-un coc neglijent în creștetul capului. *Altă idioată*, s-a gândit, însă gândul a părăsit-o imediat ce femeia și-a ridicat privirea spre ea. Atunci a fost prima dată când cineva a văzut-o cu adevărat. Și-a dat imediat seama că în acele

momente i se cotrobăia prin minte și prin suflet cu nerușinare, că ochii aceia albaștri sondau adânc după probleme cărora nu le dăduse glas, că, deși mâinile ei se aflau la vedere, pe birou, degetele îi cotrobăiau prin măruntaiele gândurilor acelora pe care le închisese într-o cutie căreia îi dăduse foc.

Cutia se făcuse scrum.

Gândurile supraviețuiseră.

Asta-i problema cu gândurile, că-s doar niște nemernice care dansează după bunul plac. Când vrei să le alungi, te prind de mână și nu îți mai dau drumul. Când vrei să le păstrezi, se desprind și se fac nevăzute într-o singură clipită.

Jumătate de oră nu și-au spus nimic, sute de gânduri și de stări contradictorii se zbăteau în ea, apoi lacrimile au început să curgă necontrolat, iar Amelia a rupt tăcerea. *Ți-am citit dosarul, Emma.* Pauza lungă care a urmat i-a dat timp să se liniștească și să se concentreze asupra vocii blânde. *Presupun că ți-au mai vorbit și alții despre depresie înainte, așa-i? Și cât îi mai vorbiseră! Le făcuse plăcere să se avânte în discuții lungi despre dereglările biochimice din creierul ei, despre consecințele stresului, despre faptul că nu era singură și că era OK să se simtă așa. Îi spusese că există tratament, îi explicaseră cum funcționează și o încadraseră în câteva secunde în categoria oamenilor care nu sunt capabili să facă față vieții, a celor care eșuează în lucruri simple precum viața de zi cu zi.*

Sau poate că ea fusese cea care se încadrase acolo.

Amelia era diferită de ceilalți doctori, o privea cu alți ochi, nu îi făcea plăcere să pună un diagnostic doar

pentru a-și demonstra ei că poate, că își face treaba cu succes. Pentru ea nu era o victorie, părea, mai degrabă, o înfrângere. Emma a îngânat atunci un răspuns lipsit de noimă. Nu acceptase niciodată diagnosticul, făcea parte, la fel ca mulți alții, dintre acei oameni care cred despre depresivi că se plâng prea mult. Nu înțelegea de ce li se acordă atâta atenție doar pentru că nu pot să facă față problemelor, câteodată banale, pe care viața li le scoate în cale.

Ea nu voia atenție, voia să nu o mai doară, să i se facă radiografii până când la una dintre ele un doctor genial să poată arăta cu vârful pixului problema ei, voia ceva palpabil, ceva care să poată fi extirpat și vindecat definitiv, iradiat sau îmbuibat cu medicamente, ori depresia nu era nimic din toate astea. Pe ea o durea de adevăratelea, nu era o simplă închipuire.

Tu suferi, Emma. Iar suferința ta nu a început azi, nici ieri, nici în ziua în care te-ai prezentat prima oară la medic. Suferința ta a început mai demult, însă ai ales să o îngropi adânc în tine, sperând că nu va găsi niciodată o cale să iasă la suprafață. Dar a găsit-o și tu nu mai ai puterea să o îngropi înapoi. Lacrimile i-au împânzit iarăși ochii, n-a fost capabilă să răspundă în vreun fel, a ascultat-o pe Amelia vorbindu-i așa cum nu i se mai vorbise, s-a simțit înțeleasă și a știut atunci că Amelia era răspunsul corect.

S-a forțat să se ridice din pat, în cele din urmă, avea nevoie să meargă la baie. Podeaua era rece, la fel și tălpile ei. Toate ușile din apartament stăteau deschise de obicei, însă ușa de la baie era închisă. O închisese înainte să adoarmă pentru că tentația fusese prea mare. Amelia o instruisese bine, o învățase cum să

țină răul la distanță, însă el, la fel ca tristețea, găsea întotdeauna o cale să o ademenească din nou.

A tras apa și s-a spălat pe mâini funcționând pe pilot automat. Abia când și-a ridicat ochii spre oglindă a părut că realizează ce i se întâmplă. Avea ochii afundați în orbite, pielea din jurul lor era uscată și vineție. Nu se vedea nici urmă de zâmbet, de parcă tot ce ar fi fost vesel în ea s-ar fi stins. S-a dat un pas înapoi, spatele i s-a lipit de perete. A privit flaconul de medicamente de pe marginea chiuvetei, motivul pentru care închisese ușa înainte să se bage în pat. Nu știuse de câte avea nevoie pentru un efect sigur, înăuntru erau doar douăzeci și trei. I se păruse puțin inițial, apoi, pe măsură ce gândul tot creștea în intensitate, douăzeci și trei parcă nu mai era un număr atât de mic. Le numărase de patru ori, îi plăcea sunetul pe care îl scoteau când le arunca, una câte una, înapoi în tubul de plastic. Rezistase cu greu tentației. Amelia îi spusese că asta e cea mai dificilă luptă pe care o avea de dus, să continue, deși nu mai vedea motive suficient de puternice să o facă. O pusese să întocmească o listă cu lucruri care o făceau fericită înainte, iar ea a ascultat-o, deși nu era întotdeauna o pacientă exemplară.

După ce s-a dezlipit de perete, a părăsit baia în grabă, închizând ușa după ea. Gândul era încă acolo, așteptând un moment de nesiguranță. A mai luat în schimb o altă pastilă de pe noptieră. Și-a pus-o pe limbă într-un gest care amintea de Emma cea veche, grațioasă ca o pisică. A înghițit-o fără apă, căci apa era în bucătărie, iar ea nu avea energie să facă un drum până acolo. Lua cam multe antidepresive în ultima vreme, după ce nu le luase cu lunile. Amelia o întreba mereu dacă le ia, ea o mințea că da, iar Amelia știa că o minte, însă nu îi făcea reproșuri directe, aborda

problema pe ocolite, făcând-o să se simtă prost. Cădea ușor dintr-o extremă în alta, de la a nu lua deloc la a lua prea multe. Antidepresivele aveau nevoie de două-trei săptămâni pentru a-și face simțite efectele, însă ea continua să le mănânce ca pe bomboane, așteptând să se schimbe ceva și cum nu se schimba nimic de la o clipă la alta, se plictisea să aștepte și le arunca pe toate la gunoi.

Flaconul din baie era altă poveste, una cu final nefericit. N-ar fi durat mai mult de câteva ore până să se încheie totul și, de cele mai multe ori, asta își dorea, să se încheie. Vizitele la psiholog, autoizolarea, tristețea, durerea, oboseala, anxietatea pe care o simțea de fiecare dată când pășea în afara apartamentului străin, groaza că după o zi urâtă avea să urmeze o alta la fel și multe altele. Ar fi vrut să le pună capăt și singura soluție pe care o găsisese era închisă într-un flacon alb de plastic.

Să numere pastilele și să le simtă forma rotundă între degete îi conferise un straniu sentiment de liniște, de control.

Mai avusese gânduri sinucigașe în ultimul an, nu puține. Primăvara era cel mai rău, soarele strălucea altfel, seva amorțită a copacilor își croia drum spre nenorociții ăia de muguri care se transformau fără ezitare în flori, oamenii își zâmbeau unii altora pe stradă fără niciun motiv, iar ea nu putea să suporte, să se împace cu gândul că așa fusese și viața ei cândva, că îi plăcuse primăvara și că obișnuia să meargă pe o rută ocolitoare spre casă doar ca să poată trece pe lângă parcul cu magnolii.

Patul a scos un zgomot înfundat sub greutatea ei. Și-a strâns din nou genunchii la piept. Aprilie era

o lună nemiloasă, aducând cu sine splendoarea caldă a primăverii, în timp ce în sufletul ei era încă iarnă și ger și pustiu.

Deasupra, lipită cu o bucată strâmbă de bandă adezivă, se afla lista cu lucruri care o făcuseră cândva fericită.

Noah

David

Marea

Răsăritul

Apusul

Atât reușise să își amintească. Restul bucuriilor ei rămăseseră închise în spatele unui zid construit de tulpinile încovoiate ale buruienii.

Avea să o facă în acea seară. Se hotărâse deja. Știa că nu va lăsa niciun bilet de adio, n-ar fi înțeles-o nimeni oricum. Îi părea rău, pe de o parte, dar pe de alta știa că era singura ei scăpare. Ar fi făcut-o mai devreme, însă vina de a lăsa un copil fără mamă nu e ceva cu care să te poți împăca ușor. David se descurca și singur, se descurcase mereu. Crescuse, așa cum obișnuia adesea să spună, fără părinți, își luase viața în propriile mâini prea devreme și, în lipsa semnelor de afecțiune mult râvnite, se înconjurase de reguli rigide și sisteme gândite în detaliu care să îl ajute să se adapteze.

David... Cât îl mai iubise, atunci, la început. Chipul lui senin și inocent, ca de copil aflat încă în fragedă copilărie i s-a strecurat printre gânduri. Privea în gol, spre scaunul pe al cărui spătar se odihneau două rochii înflorate, una roșie și alta turcoaz. Își ținea bărbia sprijinită de genunchi, un surâs firav

i-a străbătut chipul, dar ea nu a băgat de seamă, se adâncea mai tare în amintiri.

Pe David îl întâlnise într-o primăvară mohorâtă. Iarna dădea impresia că nu mai voia să plece. Era aprilie și era frig, iar o ninsoare târzie topise mugurii fragezi, astfel încât florile mult-așteptate rămăseseră doar un vis, așa că și-a împachetat câteva haine într-un rucsac și aparatul de fotografiat, apoi s-a urcat în primul tren spre ocean. Călătoria durase o noapte întreagă. A ajuns la răsărit și, deși era obosită, n-a rezistat tentației de a face o plimbare înainte să meargă la hotel.

Plajele erau pustii, iar valurile care se spărgeau la țărm, ametoare. Acolo l-a întâlnit. Găsise un mănunchi de stânci care arătau ca un totem, lumina soarelui se strecura jucăuș printre nori, iar spuma valurilor crea un contrast frumos în tot acel albastru, la fel și bărbatul care își târa cu greu picioarele prin cadru chiar atunci când ea era gata să immortalizeze momentul. A vrut să strige, să-l roage să se dea la o parte, însă el s-a aruncat jos, pe nisip, într-un gest disperat de abandon al propriei ființe. Stătea pur și simplu acolo, cu tălpile și palmele sprijinite de nisipul moale, cu bărbia proptită în piept, de parcă ar fi plâns.

A făcut fotografia, cu el în partea dreaptă a cadrului, un simplu om căzut la picioarele unui dumnezeu creat de natură. Era splendid și trist, extrem de trist.

Cu rucsacul în spate și aparatul în mână dreaptă, a înaintat greoi pe nisip către el. Nu era mai târziu de șase dimineața, într-o joi, o zi neobișnuită pentru melancolii atât de abrupte ca cea care i se citea bărbatului pe chip.